

Γράφει η **Θάνια Βέζου**

Το κλίμα στην Τουρκία άρχισε να πολώνεται, πριν από τις τελευταίες βουλευτικές εκλογές, στις 7 του περασμένου Ιούνη.

Τις τελευταίες μέρες, γίνονταν συνεχώς επιθέσεις στο φιλοκουρδικό κόμμα HDP, με ένοπλες επιθέσεις στα προεκλογικά βανάκια του, βόμβες στις συγκεντρώσεις του και μια σειρά άλλων προβοκατόρικων δολοφονικών ενεργειών που προμήνυαν την ένταση που θα δημιουργούνταν, για να πάρει ο Ερντογάν την αυτοδυναμία.

Όπως είχε ανακοινώσει πολλακίς, παίρνοντας την αυτοδυναμία στις εκλογές θα προχωρούσε σε μια σειρά συνταγματικών αλλαγών που θα τον καθιστούσαν Πρόεδρο της χώρας με Προεδρική Δημοκρατία και όλες τις εξουσίες σε αυτόν. Ήδη είχε χτίσει το υπερ-παλάτι του στην Άγκυρα για να αντιστοιχεί στη θέση και τις εξουσίες που θα κατείχε... Και όμως η συνεχής άνοδος του HDP φαινόταν να αλλάζει τα σχέδια Ερντογάν. ..

Στις εκλογές της 7ης Ιούνη, λοιπόν, το HDP κατόρθωσε να σπάσει το όριο του 10% και να μπει στη Βουλή με 80 βουλευτές. Η είσοδος του φιλοκουρδικού κόμματος στέρησε από τον Ερντογάν και το AKP την αυτοδυναμία, με αποτέλεσμα να μην καταφέρει να προχωρήσει στις συνταγματικές αλλαγές που ήθελε. Ακολούθησαν γύροι συνομιλιών για κυβέρνηση συνεργασίας, κάτι που, όπως θα λέγαμε, γινόταν για τυπικούς λόγους, αφού εξ αρχής όλα τα υπόλοιπα κόμματα είχαν δηλώσει πως δεν θα κάνουν κυβέρνηση συνεργασίας με το AKP.

Μια κυβέρνηση συνεργασίας με το κόμμα του Ερντογάν θα ήταν αυτοκτονία για οποιοδήποτε κόμμα το αποφάσιζε, μιας και η προεκλογική εκστρατεία όλων των κομμάτων βασίστηκε στην πολεμική προς τον Ερντογάν από διαφορετικές σκοπιές. Το HDP αντιτάχθηκε στο φασισμό, στην έλλειψη δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών στους λαούς της Τουρκίας, στις άθλιες συνθήκες στις οποίες ζουν η εργατική τάξη και οι μειονότητες της χώρας. Το MHP στη διαδικασία ειρήνευσης που είχε μπει το AKP με τους Κούρδους του PKK και τα δικαιώματα που αυτοί είχαν πάρει(???) επί προεδρίας AKP. Τέλος το CHP αιώνιος εχθρός, κεμαλιστές κοσμικοί, εθνικιστές ενάντια στο ισλαμικό κράτος του Ερντογάν και φυσικά τις συνομιλίες του με τους Κούρδους.

Ο Ερντογάν λοιπόν, ουσιαστικά δεν προχώρησε σε κανέναν διάλογο με τα υπόλοιπα κοινοβουλευτικά κόμματα... Για δυο πράγματα ήταν σίγουρος: **Πρώτον**, πάση θυσία ήθελε να κερδίσει την αυτοδυναμία στις επόμενες εκλογές και **δεύτερον** δεν ήθελε σε καμία περίπτωση στο νότο η χώρα να συνορεύει με τα αυτόνομα καντόνια των Κούρδων της Ροζάβα.

Αμέσως μετά την 7η Ιούνη λοιπόν, τουρκικά άρματα μάχης παίρνουν θέση στα νότια σύνορα της χώρας και σε όλη την Τουρκία αυξάνεται η ένταση.

Τα αντακλαστικά της τουρκικής αριστεράς και των κινημάτων ήταν άμεσα. Από την πρώτη μέρα συγκροτούν το μπλοκ της Ειρήνης «*Baris Bloku*» και ξεκινάνε πορείες και συγκεντρώσεις με κεντρικό σύνθημα «Όχι στον πόλεμο», απλά και κατανοητά, δείχνοντας πως οι μέρες που θα ακολουθήσουν δεν θα 'ναι εύκολες.

Σημείο μηδέν:

Η μέρα που βομβιστής ανατινάχθηκε διαμερίζοντας 33 νέους και νέες, μέλη σοσιαλιστικών νεολαιών, που πήγαιναν στο Κομπάνι για να χτίσουν βιβλιοθήκη και πάρκο για τα παιδιά, είναι μια μέρα που θα μείνει για πάντα ριζωμένη στο μυαλό, όχι μόνο των λαών της Τουρκίας, αλλά και όλων όσοι θέλουν ακόμα να ονομάζονται άνθρωποι. Νέοι και νέες, με το χαμόγελο στα χείλη και το σήμα της νίκης στα χέρια που αποφάσισαν αντί να κάνουν θερινό κάμπινγκ να πάνε να βοηθήσουν στο ξαναχτίσιμο του Κομπάνι. Η μέρα εκείνη και οι μεγαλειώδεις πορείες που ακολούθησαν την όρισαν σαν την μέρα που θα άλλαζαν όλα στη χώρα. Οι πορείες πνίγηκαν στα δακρυγόνα και την καταστολή.

Εκείνη τη μέρα βρισκόμουν σ' ένα λεωφορείο για να φτάσω στο κέντρο όπου θα γινόταν η πορεία. Το κλίμα ακόμα και μέσα στο λεωφορείο ήταν βαρύ. Ξαφνικά ένα νεό παιδί σηκώθηκε και άρχιζε να φωνάζει «Στο Σουρούτς σήμερα έγινε μια γενοκτονία, στο Σουρούτς σήμερα ο Ερντογάν και οι συνεργάτες τους οι ISIS δολοφόνησαν 33 παιδιά, αν θέλουμε να λεγόμαστε άνθρωποι δεν πρέπει να σωπάσουμε, αν θέλουμε να λεγόμαστε άνθρωποι πρέπει όλοι να βγούμε στους δρόμους». Ολο το λεωφορείο τον χειροκρότησε, ακόμα και φανερά ισλαμιστές παππούδες και γυναίκες με μαντίλες – πολλοί κατέβηκαν στη στάση εκείνη, ύστερα χαθήκαμε στο νέφος των δακρυγόνων της αστυνομίας. Ίσως δεν μπορούν να αποτυπωθούν στο χαρτί η ένταση και η δυναμική εκείνης της μέρας, αλλά όπως και να 'χει σήμανε τέτοιες εξελίξεις που δεν πρόκειται να ξεχαστεί.

Μετά από αυτήν τη μέρα λοιπόν, ο Ερντογάν, με πρόσχημα τον πόλεμο κατά της «τρομοκρατίας», ξεκινάει μια σειρά επιθέσεων και συλλήψεων σε Κούρδους και Τούρκους αγωνιστές, μια σειρά συλλήψεων σε μέλη του κουρδικού κόμματος, δημάρχους και τοπικούς φορείς των κούρδικων περιοχών αλλά και ευρύτερα στόχος φάνηκε ότι ήταν οι Κούρδοι αλλά και τα κινήματα στην Τουρκία. Ταυτόχρονα ξεκίνησε στρατιωτικές επιδρομές με στόχο στρατιωτικούς στόχους του PKK στην αρχή. Φάνηκε ξεκάθαρα πως «τρομοκράτες» για τον Ερντογάν δεν ήταν οι ISIS αλλά τα κινήματα. Έτσι μέσα σε μερικές μόνο μέρες οι επί 2,5 χρόνια διαδικασίες για την Ειρήνη που γίνονταν μεταξύ AKP και PKK έλαβαν τέλος.

Γιατί ο Ερντογάν επέλεξε αυτή τη γραμμή, την πολεμική πριν τις εκλογές;

Ο Ερντογάν είχε δει πως είχε ουσιαστικά ξοφλήσει με τους Κούρδους. Στις περιοχές του νότου τα ποσοστά του HDP ξεπερνούσαν το 90% στις εκλογές του Ιούνη και το AKP είχε χάσει όλη του την δύναμη. (σσ. Οι κούρδοι είχαν εξαγριωθεί ενάντια στον Ερντογάν τον Οκτώβρη του 2014, για τη στάση του απέναντι στο Κομπάνι και τη φανερή στήριξή του στους ISIS.) Εκείνη την περίοδο είχαν γίνει μεγαλειώδεις διαδηλώσεις σ' όλην την Τουρκία και το τουρκικό Κουρδιστάν ενάντια στο AKP.

Το επόμενο εκλογικό γκρουπ, λοιπόν, που στόχευε ο Ερντογάν, ήταν τα εθνικιστικά MHP (γκρίζοι λύκοι) και CHP (κεμαλιστές). Έτσι, με μια ακροδεξιά στροφή, προσέβλεπε σ' αυτό το κομμάτι των ψηφοφόρων.

Επίσης, μπαίνοντας η χώρα σε προεκλογική περίοδο με τέτοιες εντάσεις και πολεμική κατάσταση, ο Ερντογάν θα εμφανιζόταν σαν ο μόνος εγγυητής της σταθερότητας προβάλλοντας την εκλογή του σαν τη μόνη λύση για τη χώρα.

Συγκέντρωση του “Μπλοκ της Ειρήνης”: Μια κούρδισσα και μια τουρκάλα μάνα, με παιδιά που έχουν σκοτωθεί ο ένας αντάρτης και ο άλλος στρατιώτης, ζητούν η καθεμιά στη γλώσσα της, την ειρήνη

Ταυτόχρονα δεν ήθελε σε καμία περίπτωση σύνορα της Τουρκίας με τις αυτόνομες κοινότητες των Κούρδων στη Ροζάβα.

Ξεκινάει λοιπόν με επιθέσεις σε στρατιωτικούς στόχους του PKK, κυρίως στο βουνό Καντίλ στο Ιρακινό Κουρδιστάν, αφού όμως πριν απο αυτά είχε συλλάβει δεκάδες χιλιάδες αγωνιστές, κυρίως Κούρδους αλλά και Τούρκους κομμουνιστές, με πρόσχημα τη συμμετοχή τους στην «τρομοκρατική οργάνωση» PKK. Αλλά δεν μένει μόνο εκεί: κόσμος δολοφονείται καθημερινά σε κούρδικες πόλεις. Φυσικά το PKK έτοιμο από χρόνια, απαντάει στις επιθέσεις του τουρκικού κράτους με νάρκες τοποθετημένες σε σημεία απ’ όπου διέρχονταν αστυνομικά και στρατιωτικά οχήματα, βόμβες σε σταθμούς ηλεκτροδότησης και επιθέσεις σε στρατόπεδα.

Σε όλη την Τουρκία σηκώθηκε άμεσα ένα κίνημα Ειρήνης, το Baris Bloku, ξεκίνησε πορείες - σχεδόν όλες απαγορεύτηκαν απο την κυβέρνηση Ερντογάν - παρόλα αυτά οι πορείες έγιναν, ο κόσμος κατεβηκε στους δρόμους, παρά την καταστολή και τις συλλήψεις.

Οι «μητέρες του Σαββάτου» (κούρδισσες μανάδες που τα παιδιά τους είναι αγνοούμενα τα τελευταία 30 χρόνια που το Κουρδιστάν βρίσκεται σε πόλεμο) μαζί με μανάδες Τούρκων στρατιωτών που έχουν σκοτωθεί από επιθέσεις του PKK, κάνουν κοινές δηλώσεις, η καθεμιά στη γλώσσα της , φώναζαν για την ειρήνη και τον πόλεμο που οδηγεί ο Ερντογάν τη χώρα.

Η κατάσταση οξύνθηκε περισσότερο. Το AKP κατάλαβε, πως η στήριξη στους ISIS ήταν χαμένη υπόθεση, μιας και οι Κούρδοι τους είχαν απωθήσει αρκετά χιλιόμετρα νότια της Ροζάβα και φαίνονταν και οι νικητές αυτής της μάχης. Οπότε στράφηκαν προς άλλους συμμάχους, και αυτή τη φορά η Αμερική ήταν ο καλύτερος δυνατός σύμμαχος.

Ο Ερντογάν δεν μπορούσε να αποδεχτεί ότι οι Κούρδοι του YPG-YPJ, αδελφό κόμματι του PKK, είχαν γίνει επίσημος συνομιλητής των ΗΠΑ στον πόλεμο ενάντια στους ISIS. Οπότε με πρόσχημα πάντα τον πόλεμο κατά της «τρομοκρατίας» έδωσε στις ΗΠΑ τη στρατιωτική βάση του Ίντζιρλικ, βάση που πάντα ζητούσαν οι Αμερικάνοι και ποτέ δεν είχαν δώσει οι Τούρκοι. Έτσι ξεκινάνε απο κοινού επιθέσεις αλλά φυσικά ο στόχος δεν είναι οι ISIS αλλά το PKK.

Οι βομβαρδισμοί των Τούρκων συνεχίζονται, αλλά κυρίως αυτό που συνεχίζεται είναι η βαρβαρότητα σε άμαχο πληθυσμό. Η αστυνομία πυροβολεί ανεξέλεγκτα, άλλωστε ο τελευταίος νόμος για την εσωτερική «ασφάλεια» στη χώρα έδινε τη δυνατότητα στην αστυνομία να πυροβολεί κατά βούληση, όποτε το κρίνει δηλαδή ο κάθε μπάτσος. Ταυτόχρονα αυτήν την περίοδο μια σειρά κυβερνητικών

εγγράφων δίνουν υπεραρμοδιότητες στην αστυνομία και τους νομάρχες (διορισμένοι από το κράτος) προκειμένου να διατηρηθεί η «ασφάλεια» στη χώρα.

Στις 16 Αυγούστου (μία μέρα μετά την επέτειο από τις πρώτες επιθέσεις του ΡΚΚ), η αντάρτισσα Εκίν Βάν, βρίσκεται νεκρή, βιασμένη, γυμνή, με σπασμένα τα κάτω άκρα, οι εικόνες είναι φρικτές, αντίστοιχες των βάρβαρων εγκλημάτων των ISIS.

Οι Κούρδοι ξεσηκώνονται, οι περιοχές του τουρκικού Κουρδιστάν ξεχειλίζουν οργή.

Καθημερινά υπάρχουν νεκροί από σφαίρες του στρατού και της αστυνομίας, παιδιά, γυναίκες, βρέφη. Δυο δεκαπεντάχρονα αδέρφια δούλευαν σ' ένα φούρνο, ακούγονται πυροβολισμοί, η μάνα τους τους τηλεφωνεί να προσέχουν να μην γυρίσουν πίσω αν δεν σταματήσουν τα πυρά, τα παιδιά βγήκαν στην πόρτα να δουν τι γίνεται, ένας σωρός σφαίρες της αστυνομίας σκότωσαν τους μεγάλους 15χρονους «τρομοκράτες», στην πόρτα του φούρνου όπου δούλευαν, από τα 14 χρόνια τους, από τις 3 το πρωί μέχρι....

Μια σειρά τέτοιων γεγονότων, έχει δημιουργήσει ένα εκρηκτικό κλίμα και πολλοί μιλούν για πόλεμο –με τη στρατιωτική έννοια του όρου- στην περιοχή του Κουρδιστάν.

Στις αρχές Σεπτεμβρίου η επίθεση του ΡΚΚ σε στρατιωτικό όχημα και το θάνατο σίγουρα πάνω από 20 Τούρκων, προκάλεσε μια σειρά αντιδράσεων στη χώρα, άνευ προηγουμένου.

Εθνικιστές, Γκρίζοι λύκοι, οπαδοί του Ερντογάν, κεμαλιστές και λοιπές ακροδεξιές ομάδες- άλλωστε η τουρκική ακροδεξιά είναι ιδιαίτερα πλουραλιστική- βγήκαν στους δρόμους με άγριες διαθέσεις. Πάνω από 400 γραφεία του ΗΔΡ κάηκαν και βανδαλίστηκαν, πάμπολλα μαγαζιά Κούρδων πυρπολήθηκαν και οι πορείες με φανατισμό ζητούσαν αίμα για το αίμα των Τούρκων που σκοτώθηκαν...

Ταυτόχρονα, στην Ιστανμπούλ, 21 ετών νέος δολοφονείται από Τούρκους επειδή μιλούσε κούρδικα στο κινητό του τηλέφωνο. Επιθέσεις γίνονται και σε λεωφορεία κουρδικών εταιρειών που κατευθύνονται προς το νότο της χώρας, σε μέλη του ΗΔΡ και πολλοί οδηγούνται στο νοσοκομείο. Νεαρά αγόρια δέρονται και ύστερα οι φασίστες τους βάζουν να κρατούν την τουρκική σημαία και να κάνουν το φασιστικό σήμα των γκρίζων λύκων.

Χαρακτηριστική είναι και η εικόνα του Κούρδου που αφού τον έχουν ξυλοκοπήσει τον βάζουν να φιλάει το άγαλμα του Κεμάλ Ατατούρκ. Ένα κλίμα τρομοκρατίας με την αστυνομία να συνηγορεί είναι διάχυτο σε όλη τη χώρα.

Τζίζρε, το σύγχρονο Μεσολόγγι:

Η πόλη της Cizre πριν από τις

επιθέσεις του τουρκικού στρατού

Από τις 4 Σεπτέμβρη η πόλη Τζίζρε, με εντολή του νομάρχη τίθεται σε καθεστώς εκτάκτου ανάγκης. Η κυκλοφορία απαγορεύεται στην πόλη και στρατιωτικά οχήματα την περικυκλώνουν. Ταυτόχρονα ελεύθεροι σκοπευτές, καταλαμβάνουν σημεία σ' όλοκληρη την πόλη. Οι κάτοικοι της Τζίζρε ζουν χωρίς νερό, διαδίκτυο και ηλεκτρικό για σχεδόν δέκα μέρες.

Παράλληλα, καθημερινά γίνονται φρικτές δολοφονίες. Κατά τη διάρκεια του αποκλεισμού της Τζίζρε σκοτώθηκαν 21 άτομα, ηλικίας από 35 ημερών βρέφος μέχρι 75 χρονών παππούδες... Οι νεκροί λόγω του αποκλεισμού της πόλης δεν μπορούσαν να θαφτούν, μάνα κρατούσε τη νεκρή 13χρονη κόρη της σε καταψύκτη μέχρι να μπορέσει να τη θάψει. Μια μάνα 7 παιδιών χτυπήθηκε την ώρα που καθόταν στην αυλή της, δεν μπόρεσαν να την πάνε στο νοσοκομείο λόγω της απαγόρευσης και ξεψύχησε από αιμοραγία.

Οι θάνατοι στη Τζίζρε μόνο πόνο και οργή μπορούν να προκαλέσουν...η εικόνα όμως που δεν πρόκειται ποτέ να χωρέσει ανθρώπινος νους, είναι του 14χρόνου, που έπεσε σε μπλόκο του στρατού. Ο πιτσιρικάς τους έδειχνε ότι δεν οπλοφορεί, ότι δεν έχει τίποτα πάνω του, δυο στρατιωτικοί τον έβαλαν μέσα σ' ένα όχημα του στρατού, δυο μέρες μετά βρέθηκε νεκρός στα σκουπίδια, με μια σφαίρα ακριβώς μέσα στην καρδιά....

«Οι επιθέσεις έχουν στόχο να αναγκάσουν τον λαό να παραδοθεί, σκοτώνοντάς τον αλλά και στερώνοντας του την τροφή και το νερό. Η πλειοψηφία των σκοτωμένων και των τραυματιών στην Cizre είναι γυναίκες και παιδιά. Το τουρκικό κράτος δεν έχει ηθικές και κοινωνικές αξίες. Δεν τηρεί ούτε καν τους δικούς του νόμους και κατάφωρα διαπράττει κάθε είδους δίωξη και επίθεση. Η σιωπή της διεθνούς κοινότητας επίσης ενθαρρύνει και παίζει ρόλο στη συνέχιση αυτών των επιθέσεων», δηλώνουν οι κάτοικοι της πόλης.

Ταυτόχρονα, σ' όλη τη χώρα γίνονται μεγάλες πορείες για την ειρήνη, παντού - η αστυνομία σχεδόν όλες τις απαγορεύει και επιτέθει στους διαδηλωτές... Οι εθνικιστές συνεχίζουν να σπαν, να κáινε, να λιτσαίνουν και να σκοτώνουν ανενόχλητοι.

Οι πρόεδροι του HDP, τα εργατικά σωματεία, δικηγόροι, φεμινιστικές οργανώσεις, ακαδημαϊκοί και διανοούμενοι, προσπαθούν να σπάσουν τον αποκλεισμό και κατευθύνονται προς την Τζίζρε, το κράτος δεν αφήνει κανέναν να πλησιάσει, τους κόβουν στα 90 χλμ. από τη Τζίζρε και συγκεκριμένα στην πόλη Μιντιάτ. Με τα πόδια λοιπόν, ξεκίνησαν και προσπαθούσαν να φτάσουν στην Τζίζρε και να σπάσουν τον αποκλεισμό. Οι εικόνες της φρίκης κάνουν το γύρο του κόσμου και πλήθος αντιδράσεων σηκώνονται σ' όλη τη χώρα. Όταν φτάνουν οι αντιπροσωπείες στη Τζίζρε, ζητάνε από τον νομάρχη να γίνει ταφή των νεκρών... Η αστυνομία επιτίθεται με σφαίρες και δακρυγόνα και κατά τη διάρκεια της ταφής των «μαρτύρων» της Τζίζρε.

Ο αποκλεισμός της Τζίζρε λήγει μετά από 8 περίπου ημέρες...τα φαγητά στα σπίτια είχαν τελειώσει, τα βρέφη ήταν αφυδατωμένα...Ο πρόεδρος του HDP, Σ. Ντεμίρτας δηλώνει, «*αν όχι σήμερα, αύριο σίγουρα, θα πληρώσετε αύριο!*»

Μια σειρά εγκλημάτων έχουν γίνει σ' αυτή τη χώρα και πραγματικά κανένας δεν γνωρίζει ποια θα είναι η εξέλιξη. Το HDP δηλώνει πως αν η κατάσταση αυτή συνεχιστεί, τότε δεν θα μπορεί να συμμετάσχει στις εκλογές (συνεχείς επιθέσεις κτλ) και θα τις προσβάλει.

Μέχρι τότε ο πόλεμος συνεχίζεται με επιθέσεις ένθεν και ένθεν... Εύκολα μπορεί να παρατηρήσει κάποιος βέβαια ότι το ΡΚΚ επιτίθεται σε στρατιωτικούς στόχους και το κράτος απαντά δολοφονώντας μωρά και άμαχο πληθυσμό. Το μόνο σίγουρο είναι πως ο Ερντογάν πέτυχε αυτό που ήθελε και η χώρα οδεύει προς τις εκλογές με το νότο της να βρίσκεται σε πόλεμο, σε κλίμα έντασης και τρομοκρατίας παντού.

Δείτε άλλα στοιχεία και περισσότερες φωτογραφίες εδώ: sylaristotelis.com

Επίσης, βίντεο όπου εκλεγμένοι του ΗΔΡ προσπαθούν να μπουν στη Τζίζρε: [εδώ](#)